

DJORNDAL

HET ONOVERWINNELIJKE ZWAARD

En Odin, ten zeerste gekweld door de misdaden der mensen, liet vanuit het schuim der golven, zijn zwaard Djorndal achter op het strand.

Genesis 6:5

Toen de Here zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was.

DEEL II

XXI.

Wulf volgde met zijn ogen de ingeslagen weg, zover als hij kon kijken was er niets anders te zien dan een landschap bezaaid met aardekleuren, het verzoende hem op een of andere manier met de benauwd makende gedachte, dat Djorndal, het wonderbare zwaard wat door Odin uit het schuim der golven op het strand was geworpen, weleens heel moeilijk zou kunnen worden heroverd.

'Heroverd,' dacht hij bij zichzelf, slechts het geloof en het vertrouwen hielden hem gaande over iets wat hij tot op heden niet had aanschouwd en waarover hij slechts verhalen had horen verluiden, hij krabde zich op het hoofd en hoopte, dat zijn metgezellen zijn twijfel niet zouden bemerken, Timtoev, in ieder geval liep zoekend kijkend voor hen uit, zijn gedrag gaf Wulf geen aanleiding om te veronderstellen dat hij iets van Wulf's twijfels had opgevangen, alhoewel je dat nooit zeker wist, want zodra je je ademhaling liet versnellen kon er plotseling een opmerking of een moeilijke vraag te berde komen en dan moest je dan weer op de gesloten vriendschap vertrouwen, de cyclus van de kip en het ei in zakformaat.

Wulf schudde zijn lange haren, hij verloor zich weer in de aardekleuren van het landschap, het maakte hem optimistisch, hoewel hij er wellicht geen enkele reden toe had, bracht het hem in een toestand van monotoon verlangen.

Ondanks het voornemen het uiterste van zichzelf te vergen ten einde zijn doel te bereiken, dwaalden zijn gedachten af naar één van zijn stamgenoten, pratend over een onderwerp wat hem misschien niet zo boeide, maar bewonderde zijn retorische gaven en ofschoon deze oudste herhaaldelijk in herhalingen verviel, vroeg Wulf zich af hoe deze gaven tot stand waren gekomen, hoe intenser hij luisterde naar de woordenstroom hoe meer hij zich dat afvroeg en nog belangrijker, hoe groter de woordenstroom des te meer ontging hem de inhoud van het gesprokene en zag hij slechts bewegende delen die hem langzaam een vertrouwd warm gevoel gaven en hem ervan overtuigde, dat het

spreken niet datgene was wat zich in het hoofd van de spreker afspeelde en evenmin iets was wat zich in het hoofd van de ontvanger afspeelde.

Je kende elkaar, je was met elkaar verbonden, de woorden die werden geuit waren daar slechts een onderdeel van, een manier om bij elkaar te zijn, de inhoud van de woorden vervloog in de wind of viel stil als een wegglijdend beekje, die het nog slechts bestond om de bodem vochtig te maken zodat het opnieuw vruchtbaar kon zijn.

Onwillekeurig trok Wulf zijn schouders wat omhoog, knoopte zijn jas nog wat steviger, de koude op de vlakke was intens, de opstekende wind striemde hem soms in het gezicht, hij keek even naar Timtoev en maakte zich zorgen, hij wilde hem al een hand toesteken, maar het kleine mannetje stapte onverstoorbaar verder, de elementen schenen hem niet te deren.

Hij zag Darez ook al in zijn richting kijken, die was minstens even verbaasd al liet hij dat niet blijken, in plaats daarvan manoeuvreerde hij richting enkele hoge rotsblokken, enige luwte zou voor hem ook welkom zijn, de gierende wind benam hem alle ademhaling, de doek die hij al snel voor zijn mond had gebonden wapperde klapperend in de wind.

Aan de voet van de rotsblokken wachtte hen een nieuwe verrassing, er staken vreemde fragmenten uit de bodem, ondefinieerbaar als ze waren op een afstandje gaf het hun een onaangenaam gevoel, Wulf wreef zich over zijn nek, hij kon het niet goed verdragen wanneer er iets wat onherkenbaar was op zijn weg kwam, het maakte hem onzeker, hij bekende bij zichzelf, dat ze het al zo koud hadden en dan was dit niet het moment om dergelijke onbestemde zaken te moeten ontdekken, sterker nog, hoewel ze daar feitelijk geen puf toe hadden, moesten ze deze op overblijfselen lijkende voorwerpen aan een nader onderzoek onderwerpen. Tenslotte zou het hen, je wist maar nooit, een spoor kunnen opleveren van het vermiste wonderbare zwaard. Het vertrouwen van Wulf in Djorndal was zo groot, dat hij zich van alles kon voorstellen van een eventuele vindplaats, in zijn obsessie daartoe was hij er

geheel aan voorbij gegaan, dat de Witte Vikingen het zwaard hadden bemachtigt.

'Niets aan de hand, lui, ' sprak Darez onverschillig, 'hier liggen resten van dieren die ooit in zee hebben gezwommen, niets om je druk over te maken.'

Half geschokt, half verbaasd boog Wulf zich wat voorover om de resten wat nader te bekijken, hun grootte was inderdaad opvallend, hij vond het moeilijk het idee los te laten, dat de Witte Vikingen op een of andere manier in verlegenheid waren gebracht en wellicht het wonderbare zwaard hier hadden verborgen, tenslotte een onoverwinnelijk zwaard met je te voeren was geen sinecure, je moest gerechtigd zijn om het te dragen, je moest misschien wel eerst bepaalde rituelen in acht nemen alvorens het te mogen meevoeren, anders zou het zwaard zich weleens tegen je kunnen keren, met alle gevolgen van dien. Tegenslag was één ding, onderschatting een ander. Onwillekeurig trok er een rilling door het lichaam van Wulf, denkend aan de opgestoken vinger van Hirham, de dorpspriester.

Darez trok hem voorzichtig wat terug, het had tenslotte geen zin langer te blijven, Wulf mummelde iets onverstaanbaars, hij kon de redelijkheid hiervan wel inzien, hij moest wel steeds denken aan de waarschuwendende vinger, die Hirham meende te moeten opsteken, hij wist het al van zichzelf, dat in moeilijke momenten hij geneigd was onder de indruk te geraken van iemand die misschien meer wist of pretendeerde meer te weten over mysterieuze zaken dan hijzelf en dan liet hij de redelijkheid van zijn verstand wijken voor iets beangstigend waarvoor hij geen grond kon ontdekken dan uitsluitend een vaag gevoel van onrust wat hem, en dat realiseerde hij zich achteraf heel goed, later als het gevoel weer was weg geëbd als niet ter zake doend voorkwam en hem slechts het hoofd deed schudden en zich in zijn heldere momenten deed realiseren, dat het leven zich nu eenmaal voortbewoog van onrust naar rust zoals eb en vloed elkaar afwisselen, in stevige omarming geklemd als dansers die niet kunnen wachten totdat de klok middernacht heeft geslagen.

Wulf klakte wat met zijn tong kijkend naar dit arcadische landschap waardoor ze trokken met steeds feller voortjagende wolkenluchten, de wind bulderde hem af en toe in het gezicht en ondanks de onheilspellende weersomstandigheden dacht hij aan Djorndal, het onoverwinnelijke zwaard en realiseerde zich, dat het met zijn geloof in het zwaard net zo was gesteld zoals een windvaan heen en weer wapperde.

'Het is niet erg, dadelijk gaat de wind wat liggen en kijken we er weer anders tegenaan,' riep Timtoev in een poging tot opgewektheid in zijn oor.

Wulf grijnsde breeduit, hij kwam toch altijd op tijd met zijn opmerkingen, hij waardeerde dat zo in hem, op een dergelijk moment dacht je toch nergens anders meer aan. Al spoedig kregen ze de eerste schelp in het oog, de enorme afmetingen van de schelp met zijn uitstekende gekartelde randen staken dreigend af tegen de steeds donker wordende lucht. Storm leek op komst, de wolken balden zich tezamen en gaven het landschap een nog onherbergzamer aanblik, de wind rukte onverminderd aan de kragen van hun jas, hun jaspanden flapperden wild tegen hun ledematen en wederom beving de onrust hen en nestelde zich diep in hun harten zoals geloof zich diep in de harten van mensen liet wringen in tijden van onrust.

'Het is beter, dat we even halt houden,' bromde Darez geruststellend, tegelijkertijd Timtoev onder een kleine richel duwend, hij probeerde zijn bezorgdheid niet te laten blijken toen hij samen met Wulf in de luwte van de schelp kroop, handig knoopte hij een stuk tentzeil rond de uitsteeksels, verzwaarde de uiteinden daarvan snel met grote brokken steen.

'De wind komt precies van de andere kant,' Timtoev gilte het bijna uit, kwam dit omdat hij zichzelf gerust wilde stellen of voelde hij de hoop wild in zich op vlammen en wilde hij eigenlijk niet toegeven, dat hij gaandeweg dodelijk ongerust was geraakt, meer dan wie ook vreesde hij stormweder, waaraan zijn geringe gestalte wellicht debet was.

'Zolang we op zoek zijn naar Djorndal, het

onoverwinnelijke zwaard, kan geen gevaar ons deren,' sprak Wulf op bemoedigende toon met een gerustheid waarvan hij zelf wel het allerm minst bewust was, onwillekeurig tastte hij naar het gevest van zijn zwaard, hopende tegelijkertijd dat Timtoev de beweging niet zou bemerken, zichzelf inwendig vervloekend dat hij nu juist op dit moment naar het gevest van zijn zwaard moest tasten, hij deed dit gedachteloos, dat wist hij ook wel, maar toch nam hij het zichzelf heel kwalijk, dankzij de gierende wind was het al onrustig genoeg, meer onrust konden ze absoluut niet gebruiken.

Ter sluiks keek hij naar het gevest van zijn zwaard, donker bleef het, hij wist niet of dat hij nu teleurgesteld of blij moest zijn, in ieder geval had hij nu het gevoel, dat de onderneming hem boven het hoofd ging groeien, zeker nu ze zich in de schaduw van een van de gevreesde schelpen bevonden, hij hoopte maar dat de verhalen die hierover werden verteld, hij snoof behoedzaam zijn neus en drukte de gedachte weg, dat er altijd wel iets van waarheid in een legende school.

Zwijgend keken ze elkaar een ogenblik aan, het was duidelijk dat ze hier de aankomende nacht moesten verblijven, Wulf weggedrukt tegen de wand van de schelp liet zijn gezicht op zijn opgetrokken knieën rusten, zijn handen had hij over zijn scheenbenen geslagen alsof hij bevreesd was, dat zijn voeten naar voren zouden glijden en wie weet, enig gerucht zouden veroorzaken.

'Wat denk jij, 'fluisterde Wulf in de richting van Darez, hoopvol wendde hij het hoofd omhoog.

Zijn ogen zijn open gesperd, zo angstig is hij, Darez probeerde een afwenkend gebaar te maken.

'Wat denk je, 'fluisterde Wulf opnieuw en trok Darez een ogenblik aan zijn mouw.

'Zolang we hier blijven, is er geen enkel gevaar,' Darez sprak zijn woorden langzaam en met zorg uit, als wilde hij verhinderen dat Wulf een enkel woord niet goed zou verstaan wat zijn angsten daadwerkelijk aanzienlijk zouden doen toenemen.

'Maar, maar, ' hield Wulf hakkelend aan.

'Morgen als het dag is, dan zien we wel verder, bij daglicht is er gereede kans dat wij ongezien kunnen passeren, het pad leidt pal langs de ingang van de schelp, voor de rest is alles onbegaanbaar, we moeten dus de schelp passeren, in het donker kunnen we dat niet doen zeker niet bij een maanloze nacht, een valstrik valt dan gemakkelijk te verwachten,' de laatste woorden sprak Darez omfloerst uit als zag hij voor zijn geestesoog al iets verschijnen waar zijn gedachten liever geen vaste vorm aan wilden geven.

'Weet je dan zeker, dat we hier vannacht kunnen blijven,' hees weerklonk de stem van Wulf.

Darez raapte al zijn vriendelijkheid en tact bij elkaar, boog zich vertrouwelijk voorover en fluisterde op zijn beurt; 'als we rustig blijven, hebben ze ons niet in de gaten, ze verblijven bijna nooit buitengaats, zeker niet bij een dergelijke donkere nacht, en hou je nu stil, dat is het enige wat ons te doen staat.'

Wulf drukte zich zo mogelijk nog steviger tegen de wand van de schelp en keek enigszins gerustgesteld naar de slapende gestalte van Timtoev.

Wanneer hij iemand in diepe slaap zag, werd hij altijd wat rustiger wat onverlet liet, dat zich de vraag aandiende hoe ze erin zouden slagen hiervan veilig weg te komen en hoe zou dit allemaal aflopen?

Wulf stelde zich zo voor hoe dankbaar hij wel niet zou zijn wanneer dit alles een goede afloop zou kennen, je zou willen hopen dat op een goede dag je ergens met betraande ogen zou zitten kijkend naar een tafereel met gelukkige mensen om je heen en toch beseffend, dat hiermede alles afgelopen zou zijn, een einde van een tocht, die eigenlijk weer een nieuw begin zou moeten zijn, altijd maar weer op pad om te ontdekken dat nergens je thuis gevonden zou worden, je moest daarvoor heel veel plaatsen afgaan om dat te ontdekken.

Onzekerheid kenmerkte de voortgang van het leven totdat de finale kuil in het zicht kwam, Wulf bemerkte de somberheid van zijn gedachten, hij vond dat hij zich daartegen moest verzetten en voor ogen houden, dat elke nieuwe dag van deze tocht een ontdekking behoorde te zijn.

Liever kon hij samen met Darez bedenken hoe dat zij de komende hindernis gevaarloos konden passeren, alleen al het denken daaraan leidde de gedachten af, je had iets waarop je je kon richten, inwendig grinnikte hij een beetje bij de gedachte aan al het palaver dat daarmee was gemoeid.

Met vreugde begroette hij het moment van vrolijkheid dat even bezit van hem nam, het viel hem dan minder zwaar om in onzekerheid te leven en maar te zien wanneer het de vrolijkheid beliefdde te verdwijnen.

Timtoev sliep nog steeds, de doorgemaakte spanning moest hem hebben uitgeput, Wulf nam het zichzelf kwalijk dat hij niet beter op zijn vriend had gelet en dat hij zich er beter van bewust had moeten zijn dat Timtoev's denken en handelen erop was gericht om het noodlot te doorgronden en geneigd was zich daartoe te schikken in regels en verplichtingen en nu begreep Wulf opeens, dat Timtoev sterk was gehecht aan vaststaande bewegingen, afwijkingen hierin duldde hij niet, zijn opgewondenheid, dacht Wulf, was waarschijnlijk hierdoor deels te verklaren, de opwinding van jonge vogels bij het naderen van een ouder kon niet beter worden geduid.

Wulf wist ook, dat Darez geneigd was het noodlot terzijde te schuiven, de eigen verantwoordelijkheid woog hem veel zwaarder en wanneer het niet zo uitpakte als gehoopt vond hij het niet nodig dit aan het noodlot toe te schrijven, de vrije wil onder het noodlot scharen was hem een gruwel; ik kon er niks aan doen, luidde dan altijd het verweer.

Darez vond, dat de wil van de mens de omstandigheden moest trotseren en proberen de gebeurtenissen naar zijn hand te zetten, al leken volgens sommigen, de gebeurtenissen reeds bepaald, je wilde toch in ieder geval het idee hebben, dat je de gebeurtenissen zelf had mee helpen veroorzaken.

Darez wist van zichzelf niet zeker of dat hij altijd deelgenoot wilde zijn aan gebeurtenissen, hij herinnerde zich in ieder geval zijn vader die verontrust de wenkbrauwen fronste wanneer er iets op stapel stond te gebeuren, zoiets bracht alleen maar onrust teweeg, je werd

dan gedwongen om ergens over na te denken, vaak ook gedwongen om iets te gaan doen waar hij eigenlijk helemaal geen lust toe bezat, tenslotte verstoorde dat de dagelijkse gang van zaken, dat was alleen maar lastig en vervelend voor iemand die zo op zijn rust was gesteld en dat er daardoor geen geluiden van buiten naar binnen drongen, dat nam hij dan maar op de koop toe, zelfs de herinnering aan buiten die hem zo kon enthousiasmeren bekoelde sterk zodra het plan werd opgevat daadwerkelijk naar buiten te gaan, zeker wanneer de bestemming werd bekend gemaakt.

Darez, en dat beseftte hij goed, bevond zich nu in een positie dat er geen terugtred mogelijk was en dat hij nu eenmaal in het schuitje zat en moest meevaren zolang als dat nodig mocht zijn.

Wulf glimlachte welwillend, ziende het ernstige gezicht van Darez, die er niet aan dacht op de deinende golven van het noodlot te varen zolang hij schoer tegen het roer staande zelf richting kon bepalen zoals het een rusteloze betaamt op weg naar datgene wat hij rust zou noemen, wat een ander daarvan ook zeggen zou en hij zou zelf de illusie hebben, dat hij niet voortijdig aan zijn eind zou komen.

Wulf trachtte zijn lichaam in een zo gemakkelijk mogelijke houding te plaatsen, al nadenkend over Darez waarvan hij wist, dat hij niet doelloos en willoos over de deinende golven van het bestaan wilde varen en vroeg zich in het invallende duister af of Darez in dit verband zag welke rol het zwaard, het wonderbare zwaard Djourndal in zijn bestaan zou spelen.

Wulf kon zich er eigenlijk niets van voorstellen, dat Djourndal, het onoverwinnelijke zwaard, in het leven van Darez een belangrijke rol zou gaan spelen, hij masseerde lichtjes zijn handpalmen als had hij het wonderbare zwaard reeds daar gevoeld.

Wulf streek door zijn haren, schudde er wat mee, opeens wist hij het zeker; Darez zou het bestaan van een wonderlijk zwaard zonder meer accepteren en wanneer het wonderlijke zwaard onverhoopt niet zo of helemaal niet zo wonderbaarlijk mocht zijn zoals werd verwacht, dan zou hij

daarvan naar alle waarschijnlijkheid niet minder van opkijken.

Wulf dacht in de houding van Darez te bespeuren, dat hij hiermede rekening hield en misschien wilde hij zichzelf wel wijsmaken, dat een normaal zwaard wel het minst gecompliceerd zou zijn.

Timtoev was intussen mompelend wakker geworden en siste hen toe, dat hij zich zorgen maakte over de resten van dieren die hier waren aangetroffen, het gaf deze plek een luguber aanzien en je wist niet wat er vannacht wel niet zou kunnen gebeuren.

Darez wimpelde het, tot groot genoegen van Wulf onmiddellijk af, morgen zouden ze de ingang van deze schelp passeren, dat was het enige gevaar wat hen te duchten viel en overdag was alles helder en duidelijk, daar moesten ze vertrouwen in hebben en deze dorre doodsbeenderen zouden deze keer zeker niet tot leven worden gewekt. Het dal zou er naar alle waarschijnlijkheid nog lang mee bedekt blijven.

Wulf kroop even in de richting van Timtoev, deze waardeerde deze geste enorm door zich gerust wederom weg te laten zakken in de deels door hem zelf geschapen holte en zakte snel weer weg in een droomloze slaap. Gerustgesteld keek Wulf naar zijn slapende vriend, hij herinnerde zich de woorden van de priester over natuurlijke gelijkmatige processen en zijn eigen verantwoordelijkheid die als een groeiproces in de loop der jaren alleen maar zou toenemen, gebeurtenissen waarover je lang niet altijd je invloed zou kunnen uitoefenen zouden hem kunnen overkomen zoals je buiten al lopend door een regenbui kon worden overvallen.

De priester Hirham beweerde meermalen, dat de omstandigheden waarin men verkeerde ertoe konden bijdragen je gevoel van verantwoordelijkheid te ontwikkelen en Wulf vroeg zich dan op zijn beurt af of je verantwoordelijkheidsgevoel niet gewoon in de loop der tijden zich zou ontwikkelen of er zich nu omstandigheden voordeden of niet.

Grommend werd hem dan te verstaan gegeven, dat je dat

wel aan sommige mensen kon merken, wanneer het hun alleen maar voor de wind was gegaan.

Hij herinnerde het zich schouderophalend, onwetendheid over de toekomst, een vorm van gelukzaligheid, hij zou het graag willen omarmen, de afgelopen tijd had hem er wel van genezen, morgen stond er weer een spannende dag op het programma, Darez had de neiging om daar nogal luchtig over te doen, misschien wilde hij hen niet ongerust maken en wist hij zelf wel beter, deze gedachte bleef aan Wulf knagen, hij duwde het wat weg, wel wetend dat deze gedachte ieder moment weer kon opduiken.

Zijn metgezellen wurmden zich zo ver mogelijk tegen de wand van de schelp om zoveel mogelijk beschutting te vinden voor het naderende noodweer, zuchtend sloot Wulf zich bij hen aan en maakte het zich zo goed en kwaad als het kon zo gemakkelijk mogelijk.

De volgende dag, de lucht leek opgeklaard, een frisse wind woei hen in het gelaat.

Wulf had zich als eerste naar buiten gewurmd, hoopvol om een glimp van het binnenste van de schelp op te vangen, droomloos had hij geslapen alsof het bestaan van de schelp hem volledig was ontglipt en nu bij de eerste aanblik het gevaarte niets meer was dan een curiositeit, de moeite waard om bekeken te worden zonder een spoor van terughoudendheid, onzekerheid of angst.

Darez gaf hem een waarschuwend duwtje in de rug teneinde een al te enthousiaste nadering van Wulf richting de schelp te voorkomen, die zich op zijn beurt een voorstelling probeerde te maken van de weersomstandigheden gedurende de afgelopen nacht, toen het weer zienderogen verslechterde en enorme regenvlagen de schelp gedeeltelijk aan het oog onttrokken, winden die zo krachtig de schelp geselden dat het leek dat de schelp soms bewoog.

Wulf herinnerde zich dat kort voor het slapengaan, hij in gedachte huiverend naar het voorwerp staaarde en aan vertwijfeling onderhevig was en voor zijn geestesoog had hij allerlei onbestemde figuren de schelp zien verlaten, die er nu zo rustig bij lag alsof er nooit sprake was geweest van

enige onrust om deze curiositeit ongehinderd te passeren. Timtoev voegde zich bij zijn makkers en verklaarde, dat hij een droom had gehad waarin hij een zuil van vuur zag ontstaan, die door hevige regenval was bedwongen. 'Vlakbij de opening,' siste hij, zijn vroegere opgewondenheid oppakkend zoals een visser bij het ochtendgloren zijn bedauwde vislijn gespannen opviste, om opgewonden de trilling van een spartelende vis te bespeuren.

Wulf, besmuikt glimlachend, trachtte zijn vriend gerust te stellen en was erop bedacht, dat zijn vriend wellicht weer een van zijn onhebbelijke gewoonten ten toon zou spreiden, hij wreef zich dan onophoudelijk in zijn handen in een poging welke ongerechtigheid dan ook van zijn handen te ontdoen, een handeling die bij bijna tot bloedens toe kon herhalen, rood opgezet moest hij dan in weerwil van zijn drang zijn handen een tijdlang met rust laten.

Timtoev, nu, staarde naar de opening van de schelp die ze moesten passeren en stelde tot zijn geruststelling vast, dat er niets angstwekkend was te bespeuren en zijn duimen geplaatst aan de binnenkant van zijn bretels stapte hij triomfantelijk langs de opening van de schelp, het inwendige zag er zo donker uit dat er niets van belang was te ontwaren en hij keurde het dan ook verder geen blik waardig.

Darez en Wulf volgden hem op de voet zich verwonderend over de onregelmatige uitsteeksels van de schelp en haast uitgelaten zoals schooljongens die van een hinderlijk schoolplein waren verlost gaven ze lucht aan hun gevoelens van de afgelopen nacht.

Wulf maakte wat schijnbewegingen naar Timtoev, hij was allang blij, dat hij er niet toe was vervallen zijn handen op obsessieve wijze tegen elkaar te wrijven, maar in plaats daarvan redelijk goed geluimd de dag te beginnen.

Wulf dacht, dat hij er goed aan zou doen nog een woord van kalmte te spreken in de richting van Timtoev en wel dat de verschijnselen vaker erger leken dan het in werkelijkheid het geval bleek te zijn.

Wulf had weleens gehoord, dat angsten met je op de loop

konden gaan zodat je in meeste gevallen meer beangst was dan dat er in werkelijkheid reden toe was.

Timtoev huppelde wat voor hem uit, zijn ogen glinsterden terwijl hij uitriep; 'zie je, het valt uiteindelijk wel mee.'

'Ik heb eigenlijk wel zin om het binnenste van die schelp te gaan bekijken,' vervolgde hij manmoedig.

Als enig antwoord gromde Darez wat voor zich heen.

Timtoev deed of het hem niets aan ging en begon te filosoferen over de werkelijkheid als een lijnenspel en maakte de vergelijking met het web van een spin, ook een lijnenspel die je niet vermocht te doorbreken.

Wulf leidde het kleine mannetje wat af door te wijzen op het pad wat zich langs de schelp uitstreckte als een lijn reikend tot aan de horizon.

Nu de gevaren van de afgelopen nacht achter de rug waren was het zaak, vond Wulf, om eensgezind op weg te gaan, hij wrong wat met zijn schouders die in de loop van de nacht gedurende de ongemakkelijke houding stram waren geworden en bedacht zich dat het vaak voorkwam, dat wanneer de lucht wat gevaar betreft was opgeklaard, de onderlinge meningsverschillen weer de kop konden opsteken.

Hij begreep ook wel dat het een manier van leven was of iets wat het innerlijk van ieder mens beroerde en iedereen op zijn eigen manier invulling aan kon geven.

Zoiets moest je eigenlijk niet interesseren, zeker niet op dit moment, een goedaardig gekibbel eindweegs kon het gaan echter alleen maar vergemakkelijken, vandaag ging het aan de hand van de afgelopen nachtelijke ervaringen over waarnemingen en op welke wijze waarnemingen gekleurd konden zijn.

Ze waren het erover eens, dat waarnemingen bestonden uit het waarnemen van verschijnselen waarvan we niet weten hoe die op zichzelf zijn, dus altijd een onbekend component met zich droegen.

Wulf vond dat maar een vreemde gedachte, want wat er is, kon worden waargenomen.

En wat die twee betrof, het op zichzelf zijn was voor hen een bron van dispuut waarvan ze beiden wisten dat ze er

geen pasklaar antwoord op konden vinden.

Met een armzwaai maakte Wulf een eind aan hun argumenten voordat ze zich weer in hun loopgraven terugtrokken en vestigde hun aandacht op de zandbank die voor de opening van de schelp had gelegen terwijl ze nu over rotsachtige bodem liepen.

De twee staakten onmiddellijk hun debat, niet vanwege de nadrukkelijke brede armzwaai van Wulf, het pad wat ze nu betraden eiste hun aandacht op, kletterend vielen kleine stenen onder hun voeten door, het pad werd steeds glibberiger, af en toe sijpelde water langs hun voeten zoals op het strand glasaaltjes tussen de voeten konden wegglippen.

Het ongemak was snel achter de rug, Wulf wendde zijn hoofd en keek naar achteren, hij wilde zich de onbezorgde tijd herinneren, dat hij met blote voeten op het strand rende en in de ondiepe poelen glasaaltjes tussen zijn tenen voelde kriebelen.

Hij rechte zich mismoedig de rug, het had geen zin langdurig bij het verleden stil te staan, hoewel hij het een vertroostende gedachte vond; een glinsterend zonbestoven strand bedekt met poelen van waaruit het nieuwe leven kolkte en bloeide.

Wulf vroeg zich af, hij wist niet waarom en hoe hij er plotseling op kwam, hoe Djorndal het wonderbare zwaard eruit zou zien, het was vast geen gewoon slagwapen, waarschijnlijk was het elegant en sterk en lag het vast in de hand, het handvest was beurtelings ingelegd met robijnen en smaragden, het kon niet anders dan schitteren in het zonlicht vanwege het zorgvuldige polijsten van het staal en zeker vanwege de onvermoede eigenschappen die aan het zwaard waren toegedicht.

Wulf geloofde hoe langer hoe meer in de wonderbare kracht van het zwaard, hij voelde en zo wilde hij het ook, dat het geloof in Djorndal onwankelbaar in zijn hart was geschreven als gold het een geloofs zekerheid en tegelijkertijd vroeg hij zich af hoe dat geloven van hem, over het geloof van anderen, daar hoefde hij geen oordeel over te geven, in zijn binnenste gestalte had gekregen en

wel als een gerichtheid op een idee en hij vroeg zich af of al dan niet geloven een verschil zou uitmaken op die gerichtheid van dat idee en stel, dat je zou geloven in de wonderbare kracht van het zwaard, zou het dan wat uitmaken wanneer je daar niet in zou geloven, voor het zwaard niet en voor jezelf ook niet, hoogstens zou iemand kunnen uitmaken aan je houding, dat je ergens in geloofde, maar daar moest je vaak naar buiten toe moeite voor doen en dan nog kon je in sommige momenten je afvragen of je jezelf niet voor de gek hield.

De gedachtegang van Wulf werd onderbroken door de wijzende arm van Darez, die een tweede schelp aan de horizon aanduidde.

'Ik geloof, dat ik een pad uit de ingang van de schelp tevoorschijn zie komen,' mompelde Darez, somber gestemd bij de aanblik van een volgende schelp, hij wist niet precies waardoor zijn somberheid werd veroorzaakt, hij wist immers wat hun te wachten stond, toch bedrukte hem de aanblik van de volgende schelp waarvan de ingang groots en indrukwekkend boven de omgeving uittorende, de randen veroorzaakten lange diepe schaduwen die niet nalieten bij Darez en zijn metgezellen een neerslachtig gevoel teweeg te brengen.

Luisterend bleven ze een ogenblik staan, er was niets anders te horen dan het suizen van de wind en het gekras van de raven op de bovenste rand van de schelp als wilden ze reizigers waarschuwen bij de passage.

Ze verlieten hun plekje en liepen langzaam over het pad, dat hen langs de ingang van de schelp moest voeren, ze probeerden de zachte randen van het pad zoveel mogelijk te benutten teneinde zo weinig mogelijk lawaai te maken. Wulf ademde zwaar terwijl hij zich een weg trachtte te banen over het nu zachte pad waarin hun voeten steeds meer dreigden weg te zakken, het pad liep enigszins omhoog, langzaam schoof, vanuit hun perspectief, de ingang naar achteren en net toen Wulf voorzichtig herademde sloeg het noodlot toe.

Opeens viel er al rinkelend een bol tussen hun voeten, ontplofte en liet daarbij een gasvormige wolk vrij.

Darez probeerde tevergeefs, met zijn sterke lichaam, zijn metgezellen uit de gevarezone te slepen.

Vaag hoorde Wulf mompelende stemmen spreken over de zinloosheid van sommige logische zinnen, terwijl hij voelde dat zijn lichaam werd opgetild nam hij zich ernstig voor te vragen wat hiermee werd bedoeld, maar voordat hij kon besluiten hoe dat zou moeten, voelde hij zich verder wegzakken en het volgende moment verloor hij het bewustzijn.

Zijn slappe lichaam werd met vlugge handbewegingen naast zijn metgezellen op een voertuig gelegd, wat al schommelend op weg ging naar een voor hen onbekende bestemming.

Wulf ontwaakte met een barstende hoofdpijn, hij kon zich geen voorstelling maken hoelang hij onder zeil had gelegen, moeizaam richtte hij zich iets op en bemerkte, dat hij zich in een smalle ruimte bevond, schaars verlicht door een minuscuul lampje, de ruimte was klein en langgerekt, de muren, verrassenderwijs, behangen met weelderige draperieën, een elegant gevormde stoel bevond zich aan het hoofdeinde van het bed, de stoelpoten hadden de vorm van hertenpoten, een toevallige toeschouwer kwam onder de indruk van de schijnbaar grote sprongkracht, als stonden ze klaar om bij het eerste gerucht zich met grote sprongen naar buiten te begeven, Wulf hoefde daar voorlopig niet aan te denken, hij lag te bed, naast een barstende hoofdpijn voelde hij zich duizelig worden bij iedere oogopslag en als hij ook maar even dacht aan opstaan, kreeg hij in zijn maag een misselijk gevoel.

Bibberend en rillend besloot hij zijn ogen gesloten te houden en zich zo min mogelijk te bewegen om zichzelf hierbij de illusie te geven, dat hij zich langzamerhand beter begon te voelen.

In werkelijkheid begon hij zich steeds onrustiger te bewegen, hij probeerde zich te concentreren op de rest van de ruimte waarin hij was terechtgekomen, ondanks zijn lichamelijke ongemak voelde hij de nieuwsgierigheid in zich opborrelen en trachtte derhalve een zittende houding aan te nemen, het viel hem nu op, dat de ruimte muf rook,

het voelde ook klammig warm aan, zo'n warmte die je eerst als behaaglijk beschouwde en daarna al snel tegen begon te staan als een smerige warme deken die met opzet over je lichaam was gesmeten.

Ondanks zijn zware hoofd probeerde hij steunend op zijn ellebogen om in een zittende houding te geraken, hij meende de contouren van een spiegel te onderscheiden, hij slaagde er na enige tijd ook in een tafeltje in het vizier te krijgen, een tafeltje dat was voorzien van een blauwe waskom.

Wulf staarde naar die waskom, een normaal attribuut naar het scheen, toch hoe langer Wulf naar die waskom keek, hij vond dat eigenlijk wat vreemd om bij zichzelf op te merken, hoe meer het leek alsof die waskom een eigen leven begon te leiden, in ieder geval scheen het op een of andere manier tot leven te komen, het stond niet stil, hij zag de rand van de kom draaien of verbeeldde hij het zich, hij wendde zijn blik ervan af en zag daarboven een mand hangen gevuld met weelderige paarse bloemen.

De deur, de enige toegang tot dit vertrek was uitgehakt uit een groot brok steen, omlijst met vage krullen en tekens die erop wezen, dat de bouwer en zijn opdrachtgevers oog hadden gehad voor historische en religieuze hoogtepunten. Moeizaam stond Wulf op en stiefelde naar een emmer in de hoek van de ruimte, al zittend trachtte hij zijn gedachten te ordenen.

Waar was hij terechtgekomen? Waar waren zijn kameraden? En wat was er precies gebeurd?

Op dat moment knarste de deur langzaam open en verscheen een zwartharig meisje in de opening. Ze droeg een dienblad met daarop een glas.

Wulf staarde verbluft naar de plotselinge verschijning van het zwartharige meisje, lang kreeg hij niet de tijd om haar verschijning te verwerken, wat hij normaal gesproken graag wilde want het behoeftte hem voor ondoordachte uitspraken, het meisje nam kordaat het woord en sprak hem toe met een hese keelklank

'Ik ben Karga, de dochter van Kunlilgil, je bent in het rijk van de Idolen terechtgekomen, maar hier, drink dit eerst op,

dan zul je je snel beter gaan voelen.'

Met een omfloerste blik nam Wulf werktuigelijk de beker aan en zette hem gedachteloos aan zijn lippen, de geur van de drank deed de verdoving waarin hij zich bevond al enigszins verminderen, hij trachtte zijn mond te openen voor de vraag welke drank hij nu kreeg toegediend, een kort handgebaar legde hem het zwijgen op, voorzichtig nam hij een slok, de smaak was onbestemd, net als de kleur van de vloeistof, maar krachtig en weldra voelde hij zijn krachten weerkeren en was hij weer in staat zijn gedachten te ordenen en keek hij aandachtig naar de gestalte die naast hem zat.

Karga had intussen op een stoel plaatsgenomen, Wulf, onder de indruk van haar verschijning, haastte zich om zichzelf zo goed en zo kwaad als de omstandigheden het toelieten wat te fatsoeneren.

Karga glimlachte bij het zien van zoveel onhandigheid, niet onvriendelijk keek ze naar hem op, terwijl ze opnieuw het woord tot hem richtte, vreemd genoeg klonk haar verheesde stem Wulf reeds vertrouwd in de oren, het was alsof hij een oude bekende plotseling had ontmoet.

'Je vraagt je natuurlijk af, hoe je hier terecht bent gekomen,' al sprekend liet ze haar linkerbeen onverschillig heen en weer zwaaien alsof ze op een achterna middag in de tuin wat ontspanning had gezocht, ze schudde met een snelle hoofdbeweging haar haren uit haar gezicht en vervolgde; 'ik kan je zeggen, dat we jullie willens en wetens hebben misleid, we hielden jullie al een hele tijd in de gaten, ons doel was jullie hier zo spoedig mogelijk binnen te krijgen.' Wulf knipperde wat zenuwachtig met zijn ogen, hij moest bij zichzelf bekennen dat hij niet verrast was, zijn onuitgesproken angsten waren dus bewaarheid geworden, hij vroeg zich af hoe Timtoev hier tegenover zou staan, tenslotte kon je van hem alles verwachten, een hevige paniekaanval tot een doffe berusting, een gestrikte vogel zou het er niet beter vanaf brengen.

Karga stopte met het gewiebel van haar benen, boog zich lichtjes voorover, Wulf was nog te beduusd om de welving van haar boezem op te merken, gespannen als hij was wat

er nog verder zou komen, dat het hier niet bij bleef, kon hij wel opmaken uit de fonkeling van haar ogen.

Al keel schrapend sprak Karga, terwijl het timbre van haar stem bewoog als een waslijn in de wind; 'we weten, dat je goed bekend bent met onderaardse gangen en ook, voor ons niet onbelangrijk, dat jullie met goed gevolg de onderaardse wezens hebben weten te bekampen, wij noemen hen de Lichtlozen omdat ze zich altijd in duistere spleten en spelonken ophouden.'

Wulf realiseerde zich met een schok wat ze in deze onderaardse gangen samen hadden beleefd, de term Lichtlozen had hij nog niet eerder vernomen, hij vroeg zich af wat Karga hiermee bedoelde of dat ze wel over hetzelfde spraken, iets vaags zei hem dat wanneer hij haar ervan kon overtuigen hier niets mee te maken te hebben de moeilijkheden snel zouden zijn opgelost.

'Is dat de enige reden, dat wij hier zijn, ' vroeg Wulf verbaasd zijn wenkbrauwen optrekkend en haastte hij zich te vragen, 'en waar zijn mijn kameraden?'

'Niet de enige reden, wel de belangrijkste,' sprak Karga raadselachtig, terwijl ze haar lange haar achterover gooide.

'En waarom moet je zo nodig naar je kameraden vragen, die zijn toch net zoals jij goed verzorgd,' Karga had, tot verbazing van Wulf, een pruillip getrokken toen ze deze woorden uitsprak alsof ze ontevreden was over het feit, dat zijn kameraden deze aandacht kregen.

' hhm' aarzelde Wulf al hummend, wat hem onmiddellijk een waarschuwend blik opleverde.

'Weet je,' hernam Karga, een warme toon in haar stem producerend, ondertussen een borstel ter hand nemend om onwillige haarvlechten in de plooi te borstelen.

'Weet je, jullie optreden in de gangen van Moira is ons niet onopgemerkt gebleven,' prevelde ze, haar hoofd schuin houdend teneinde haar werkzaamheden aan haar haren te vergemakkelijken, haar donkere ogen bleven opvallend lang op de gestalte van Wulf rusten.

Ze legde de haarborstel in haar schoot en begon haar haren te strikken, klemde een speld tussen haar lippen en terwijl ze de speld in haar haren probeerde te plaatsen op een door

haar voorzien plekje vervolgde ze zacht sprekend en klokkende geluiden makend, dat het hun was toegeschenen, dat het reisgezelschap onderweg was op een zoektocht. Ze plukte de achtergebleven haren uit haar borstel en haast als in het voorbijgaan merkte ze op, dat de meeste argeloze reizigers vroeger of later het leven lieten op deze tocht en dat het hun had verbaasd, dat het reisgezelschap nog steeds in leven was en dat derhalve het vermoeden was gerezen, dat zij de lievelingen van de goden waren.

Wulf begon zich ongemakkelijk te voelen, hij kon zich er helemaal niets bij voorstellen om tot de lievelingen van de goden te behoren en goedbeschouwd had hij daar helemaal geen behoefte aan, immers uit verhalen van priesters bleek dat dergelijke mensen tijdens hun leven een keur aan moeilijke opdrachten en momenten kregen te verstouwen, iets minder belangstelling was wel zo rustig.

Tegelijkertijd beseftte Wulf, dat Karga niet zomaar deze mededelingen deed over hun zoektocht, het lag voor de hand dat hier meer achter stak, dat zou wel eens spoedig duidelijk kunnen worden.

'Ik wilde je vragen waar jullie naar op zoek zijn,' glimlachte Karga innemend, 'misschien wil je ons wel in vertrouwen nemen en kunnen we jullie met raad en daad bijstaan.'

Wulf slikte wat, zijn keel was droog geworden, de spanning tussen hem en Karga was duidelijk voelbaar. Hij vond, dat hij moest proberen wat tijd te winnen en dat kon het beste door het stellen van wat vragen.

Karga wrong haar linkerbeen om haar rechterbeen, haar benen zaten nu stijf tegen elkaar geklemd, ze steunde met haar beide ellebogen op haar rechterbovenbeen, ze glimlachte bij het zien van het verbaasde gezicht van Wulf en sprak terwijl ze met haar linkerhand haar versierselen rond een van haar oren betastte; 'je hebt vast nog wel iets te vragen.'

Wulf knikte versuft, hij wilde eigenlijk nog vragen wat ze met haar vorige uitspraak had bedoeld, hij realiseerde zich dat ze waarschijnlijk wilde horen, dat hij en zijn kameraden op zoek waren naar het wonderbare zwaard Djorndal, dat

door Odin uit het schuim der golven op het strand was geworpen en eerlijk gezegd voelde hij zich nog steeds misselijk en versuft en onder die omstandigheden kon het hem niet zoveel schelen, dat hij zou bekennen op zoek te zijn naar het wonderbare zwaard en op het moment kon hij zich niets wonderlijks aan het zwaard voorstellen en trouwens als het erop aan kwam kon hij gewoon voordoen, dat het een bijzonder zwaard was, dat op een van hun tochten verloren was gegaan en verzwijgen, of dat het zwaard van wonderbaarlijke eigenschappen was voorzien. 'Het hoeft ook niet nu, als je eraan toe bent kun je altijd nog wat vragen, ik zou je nog wel iets meer van ons en mezelf willen vertellen.' glimlachend tikte ze met de punt van haar laars tegen zijn been.

'Ja, ' knikte Wulf bedremmeld, ' ik ben nog volledig beduusd, ik heb natuurlijk nog veel te vragen, maar allereerst zou ik iets meer over jou willen weten.'

Dat leek hem een veilige strategie, als hij haar liet praten kon hij in de tussentijd bedenken hoe hij hier het beste uit kon komen, haar gastvrijheid zou wel eens niet van lange duur kunnen blijken te zijn. Een afgesloten ton kon altijd nog worden geopend.

'Het is goed dat je op die manier naar me vraagt, dan kan ik even ongestoord praten zonder dat je onmiddellijk hoeft te reageren, tenslotte en dat zul je wel merken heb je nog tijd genoeg om meer vragen te stellen,' sprak Karga ontspannen leunend op haar bovenbenen, terwijl ze met een snelle tongbeweging haar lippen aflikte alsof ze zojuist iets heel smakelijks had geproefd.

Lichtjes voorover buigend, haar lippen tuitend hernam ze met terneer geslagen ogen; 'weet je, het klinkt misschien raar en meestal denken we niet zo, maar we hadden het vermoeden dat jullie naar iets op zoek waren, hoe zal ik het zeggen, ja, iets oneindigs, een voorwerp dat iets altijddurend in zich heeft, terwijl we bij ons zeer gefascineerd zijn in de eindigheid van het bestaan of dat nu voorwerpen betreft of het bestaan van mensen of dieren.'

Wulf ging wat meer rechtop zitten in zijn bed, hij wilde graag de indruk wekken, dat hij zijn gesprekspartner goed

kon volgen, je sprak niet elke dag over zulke zaken, een verstandig antwoord zou wellicht welkom zijn en afleiden van het eigenlijke onderwerp, zolang daar maar niet over gesproken hoefde te worden, voelde hij zich gerust. Zoeven had hij, en dat was misschien veroorzaakt door zijn verzwakte constitutie, zijn twijfels gehad over Djorndal en hij moest bij zichzelf bekennen, dat hij bij de minste aandrang of kritische opmerking hierover, zich op een hellend vlak had begeven. Een plumpudding kon niet meer feestelijk ineen zakken.

Met iets van een glimlach hernam Karga met gevoelige stem, dat van haar werd verwacht dat ze wijs en verstandig over dat soort onderwerpen zou spreken in het gezelschap aan het hof van haar vader, men stelde het op prijs om gerustgesteld te worden over zaken die hen onzeker maakten en iemand die spitsvondig hierover wist te reageren werd op hoge prijs gesteld. Vaak be kroop haar hierbij enerzijds het prettige gevoel gevierd te zijn, want wie wilde dat nou niet, deze pet van de ego streling paste bij velen, maar graag zou ze ook zien, dat een ander deel van haar persoonlijkheid beter zou worden gewaardeerd. Wulf snapte niet onmiddellijk wat ze bedoelde, tenminste hij nam gelijk aan, dat iemand gewaardeerd wilde worden, een rol als verschoppeling was wel het laatste wat je wilde ofschoon zijn broer wel eens opmerkte, na een klacht zijnerzijds, of dat hij hiermee zou zitten.

Wulf vermoedde veeleer, dat Karga iets anders bedoelde, maar instinctief voelde hij hier aan dat voorzichtigheid was geboden, op glad ijs kon je gemakkelijk uitglijden.

Karga bleef Wulf echter verwachtingsvol aankijken en Wulf dacht er daarom goed aan te doen te vragen welk deel van haar persoonlijkheid ze dan bedoelde.

Wulf bracht zijn rechterhand half voor zijn mond als was hij achteraf toch geschrokken van zijn stoutmoedige vraag, maar Karga had haar gezicht half afgewend en leek nu meer oog te hebben voor haar kapsel dan voor de vraag van Wulf.

'Het is me een genoegen om met je te mogen praten,' aarzelde Wulf, die de ingevallen stilte onheilspellend begon

te vinden, hij wreef zich over zijn nek, bedacht zich dat dit samenzijn niet onaangenaam aanvoelde en dat dit behoorde tot de aardse genoegens, vreemd echter dat hij zich bij dergelijke omstandigheden zich altijd zo op zijn hoede voelde, je wilde graag opgaan in deze vorm van gezelligheid, maar thuis was er zo gewaarschuwd dat deze gezelligheid ook een prijs had en waar die prijs dan uit bestond, daarover werd hardnekkig en volhardend gezwegen, het enige wat dan nog te berde werd gebracht, dat je dat vanzelf zou merken.

'Ik hou van aardekleuren,' Karga schoof voorzichtig op haar stoel heen en weer in een poging de plooiën in haar rok glad te trekken, 'de aardekleuren geven me het gevoel, dat ik me op de aarde thuis mag voelen, het geeft me het idee, dat we op aarde thuis horen, de aarde als rentmeesters te beheren.'

Wulf knikte begrijpend, hij snapte wel niet wat aardekleuren met een eventueel rentmeesterschap te maken had, maar het klonk aangenaam en vooral, naar hetgeen hij had verwacht, heel onschuldig.

'Leuk, dat je daar zo positief op reageert,' Karga wiebelde nog meer heen en weer, de plooiën in haar rok hinderden haar kennelijk nog steeds.

Karga ging nog wat verzitten, op een of andere manier leek ze moeilijk haar draai te kunnen vinden alsof er een bepaalde onrust in haar binnenste heerste en opnieuw keek ze Wulf met grote ogen verwachtingsvol aan om direct daarna haar ogen weer neer te slaan.

Wulf herademde lichtjes, het was voor hem duidelijk dat ze, in ieder geval op dit moment niet zinnens was om iets over Djourndal te weten te komen en het was misschien wel raadzaam het gesprek vragenderwijze voort te zetten.

'Ben je al langer gesteld op aardekleuren,' Wulf krabbelde wat aan zijn neus, misschien was dit onderwerp aanleiding om wat meer over haar te weten te komen.

'Mijn moeder liet me van jongs af aan al met kleuren werken, ik had er talent voor,' sprak Karga weemoedig voor zich uitkijkend met een blik alsof ze terug keek naar een verleden waar ze naar verlangde.

Wulf volgde haar blik, de intensiteit verflauwde, een doffe oogopslag was wat er over bleef, Wulf zuchtte zacht voor zich heen, hij voelde zich opeens heel moe, kon je maar een woordeloos gesprek voeren, dan werd er veel meer gesproken.

'Had je veel met je moeder op,' monkelde Wulf ondertussen zijn mouwen fatsoenerend, hij wilde iets om handen hebben, tenslotte kon zo'n vraag weleens verkeerd vallen en met iets in je handen kon je dan je opkomende zenuwen tot bedaren brengen.

'Mijn moeder was heel mooi, 'sprak Karga opeens heel dromerig voor zich uit kijkend, 'ze vond altijd dat ze me zo mooi mogelijk moest aankleden, vooral op feesten en partijen, ze keek Wulf hierbij verwachtingsvol aan alsof ze om een antwoord verlegen was.

Die begon zich op zijn beurt onrustig te bewegen, het bed kraakte en piepte vervaarlijk, zijn ademhaling verdiepte zich, hij wist zich met deze omstandigheden geen raad, vroeger en dat herinnerde hij zich nog heel goed, had een jonge vrouw nadrukkelijk zijn aanwezigheid opgezocht, stuurs voor zich uit kijkend had hij haar afgewezen en tot op de dag van vandaag was het een pijnlijke herinnering. Met vochtig wordende ogen keek hij haar aan, haar bovenlichaam maakte wiegende bewegingen, haar hoofd lag schuins afgewend op haar knieën, hij moest nu wat zeggen.

'Mijn moeder vond, dat de mooiste kleren nog niet bij mijn schoonheid pasten, ze bedoelde mijn innerlijke schoonheid,' met een stralende blik wierp haar lange haar wat opzij.

'Ik weet, dat je me ook mooi vindt, maar je durft het gewoon niet te zeggen, het siert je wel, maar ik vind het ook een beetje dom.'

Ze boog zich wat voorover, al haar aandacht richtte zich nu op haar tenen, met een kwastje begon ze haar nagels te bewerken, het leek erop dat ze de aanwezigheid van Wulf was vergeten.

Vreemd genoeg voelde Wulf zich gerustgesteld door haar woorden en liet zich ontspannen terugzakken in de kussens, hier hoefde hij niets op te zeggen en doordat hij dat voelde

kreeg hij opeens zin om te zeggen, dat hij haar zo mooi vond en.. hij zou nog veel meer willen zeggen.

Karga keek hem nu ernstig aan, ze maakte een snelle beweging alsof ze Wulf het zwijgen wilde opleggen, verrast keek Wulf in haar richting en vroeg zich af of hij het wel goed had gezien totdat Karga opeens een vraag stelde over de eindigheid van het aardse bestaan.

'Ik vind het vervelend om te vertellen,' Wulf voelde zich onmiddellijk betrokken bij het onderwerp, 'maar bij ons denken, dat de goeden na hun dood ten hemel varen en dat de slechten in de onderwereld verdwijnen.'

'Bij ons geloven ze, dat in het hiernamaals geen verschil zal zijn tussen goeden en slechten.' Karga maakte het kwastje met driftige bewegingen schoon alsof de opmerking van Wulf haar in het verkeerde keelgat was geschoten.

'Het maakt dus niets uit,' uitte Wulf zich met een onverschilligheid die hij zelf niet voelde.

'Nee, absoluut niet.'

'Wel lekker gemakkelijk.'

'Ja, zeker toch, goed en slecht, het valt gewoon weg.'

'Maar je kunt toch niet zomaar doen wat je wilt.'

'Nee, natuurlijk niet er wordt bij ons streng op gelet, je doet gewoon wat er van je wordt verwacht.'

'Dat het toch zo gemakkelijk gaat,' aarzelend streek Wulf met zijn handen door zijn haren.

'Je moet je gewoon voorstellen, dat mettertijd je met plezier aan het onvermijdelijke onderwerpt.' Karga draaide nog wat met haar schouders als wilde ze alsnog een complimentje uit de mond van Wulf vernemen, die was ondertussen bij zichzelf te rade gegaan en besloot over het gehoorde later verder na te denken, maar voor het moment te accepteren dat er zoiets bestond als een andere richting.

Karga wiebelde nog wat met haar benen, waarbij ze regelmatige tegen het been van Wulf aanstootte, die deed alsof hij niets in de gaten had en luisterde geboeid naar haar verhaal over de natuurlijke omstandigheden waarin ze verkeerden en dat ze aan de hand daarvan de regels vaststellen hoe ze moesten leven, ze sprak bewogen over natuurlijke principes en benadrukte dat ze telkenmale de

omstandigheden waaronder ze leven onderzoeken en konden dan zien wat er gebeurt en zichzelf daar naar richten. Vol vuur sprak ze over de saamhorigheid, die daaruit ontstond en dat lag voor de hand want ieder van hen was aan dezelfde omstandigheden onderworpen.

'Onze ouden zeggen, dat we zijn bezield door de levensadem van God, 'wierp Wulf schuchter tegen in een poging om de woordenvloed van Karga wat in te dammen.

'Nou, het maakt niet zoveel uit hoe je het noemt,' Karga reageerde enthousiast, ze schoof iets naar voren op haar stoel, het leek Wulf toe dat ze meer te spreken was over het feit, dat hij iets zo plotseling naar voren had gebracht, dan dat ze zich richtte op de inhoud van zijn uitspraak.

'Als er maar iets wordt gezegd, 'dacht Wulf met een bitter lachje, hij herinnerde zich dat een van zijn broers zich bij hem had uitgelaten over het feit, dat zijn vrouwelijke gesprekspartner totaal niet scheen te luisteren wat hij zei zolang hij maar geen onzin verkocht.

Maar dat was in een kroeg, thuis werd dat wel anders. Karga had haar stoel wat verschoven en leunde nu, onverschillig langs Wulf heen kijkend op een van zijn bovenbenen, ze tikte met haar vinger tegen de handpalm van haar linkerhand, trok met een schuin oog wat plooiën uit het beddengoed van Wulf.

'Je voelt je al wat beter, is het niet, het bed ligt wel comfortabel,' Karga liet haar blik dwalen langs het bed, waarbij ze vermeed Wulf rechtstreeks aan te kijken, die ondertussen bescheiden pogingen ondernam om onder de druk op zijn bovenbeen uit te komen, hij kon niet zeggen dat hij dat onprettig vond, maar het leek hem beter, waarom, daar kon hij zich geen voorstelling van maken, het leek hem gewoon beter.

'We praten meestal niet over een levensadem, we vinden dat we een geest bezitten, die het gewoon doet,' mompelde Karga voor zich heen, ze was opgestaan en liep als een verpleegster om het bed, hier en daar het beddengoed opnieuw schikkend, schudde het kussen op, duwde Wulf zacht doch beslist terug naar achteren.

'De geest zit dus gewoon in het lichaam gevangen,' sprak

Wulf met besliste stem.

'Zo komen we er niet,' schokschouderde Karga korzelig en drapeerde haar haren opnieuw zorgvuldig met gebruikmaking van een speld over haar schouders.

'Het geeft niet,' sprak ze vergoelijkend, het is vaak moeilijk om je een mening ergens over te vormen en eigenlijk kun je dat niet in je eentje, je laat je beïnvloeden door anderen, je denkt er soms in stille momenten over na en dan ontstaat er zomaar een gedachte die ook weer snel kan wegglijden zoals een stuk ijs langs een dijk in het water kan glijden.' Ze keek hem even aan, haar donkere ogen glansden in het lamplicht en net zoals eerder wendde ze haar blik snel af alsof het haar helemaal niet aanging, ze schikte haar haren nogmaals met grote zorgvuldigheid, ondertussen afwachtend hoe Wulf verder op haar aanwezigheid zou reageren.

Die lag nog achterover gedrukt in zijn kussens, beseffend dat hij nog steeds in een hulpeloze positie was gemanoeuvreed, daar deed de vertrouwelijke discussie niets aan af, toch waardeerde hij zichzelf, denkend aan het feit dat in tegenstelling tot vroeger hij nu met een volslagen vreemde op voet van gelijkwaardigheid een conservatie had gevoerd.

Wulf voelde zich warm worden, terwijl hij daaraan dacht immers wat vroeger zo ver verwijderd had geleken was opeens zonder veel omhaal werkelijkheid geworden, en, hij keek nadenkend om zich heen, het leek wel of dat Djorndal het wonderbare zwaard veel van zijn wonderbaarlijkheid had ingeleverd, al pratend met Karga kon je je toch niet anders voorstellen, dat het bestaan van een wonderbaarlijk zwaard niet meer was dan een prettig onderhoudend verhaal, waard om tijdens een intieme omstandigheid verteld te worden.

Hij vroeg zich af waarom hij niet de stap kon nemen om alles wat hij wist over Djorndal met Karga te delen, wellicht zouden ze samen onderzoekend soms lacherig tot een oordeel kunnen komen, dat voor hem makkelijker te verteren zou zijn en het zou zijn verdere tocht in een geheel ander daglicht kunnen zetten.

Dan maakte het niet uit dan slechts het zwaard met de wonderbaarlijke naam als een trofee te bemachtigen zodat je later rustig naar een gewijde plek kon schuifelen te midden van je stamgenoten en weer kon achterlaten zonder beroering welhaast onverschillig zoals je een oude wollen jas achterliet wanneer de zomer haar eerste warme stralen op de donkere aarde liet schijnen.

'Vertel eens, Wulf, 'vleide Karga, 'jouw opdracht is vast erg belangrijk.'

Wulf probeerde niet zo nadrukkelijk met zijn ogen te knipperen, duidelijk was dat hij haar opmerking niet had verwacht ondanks dat hij erover dacht zijn opdracht met haar te delen, hij herkende bij zichzelf weer de terughoudendheid om iets met iemand te moeten delen, in feite wilde hij dat zelf graag, het was zijn eerste aandrang om dat te doen, maar hij had in het verleden ook spontaan zaken gedeeld en dat was hem niet altijd even goed bekomen, je kon er immers ontzettend op worden afgerekend.

Hij probeerde zich dan ook op de vlakte te houden en stelde, dat het voor hem belangrijk zou kunnen zijn, maar zijn vrienden vonden het al een stuk minder belangrijk, die hadden een avontuurlijke inborst en zagen een dergelijke onderneming vaak als een middel om nog iets anders op het spoor te komen.

'Voor jou zou het dus wel belangrijk kunnen zijn,' sprak Karga nadenkend voor zich uit kijkend en poetste ondertussen met haar wijsvinger haar boven tanden,' je bent vast met een opdracht op pad gestuurd.'

Karga was opnieuw opgestaan en wederom liep ze bedrijvig rond het bed van Wulf, op een of andere manier scheen ze niet tevreden te zijn met de opmaak van het bed en hier en daar gaf ze een stevige ruk aan het beddengoed met de bedoeling het zo strak mogelijk te trekken.

'Weet je,' sprak ze met een snel roder wordend hoofd, 'ik kan het niet uitstaan, dat een bed er zo verfromfaaid bij staat, ik vind het zo slordig en armoedig staan, ik stel me altijd zo voor dat iemand plotseling de kamer binnenkomt en wat moet die persoon dan wel niet denken.'

Wulf snoof een beetje, deels uit opluchting dat ze het gespreksonderwerp zo snel had verlaten, hij was een beetje verkouden geraakt en al sniffend stelde hij, dat hij vond dat het nogal meeviel.

'Ja, jij hebt makkelijk praten, ik ben verantwoordelijk voor een nette opmaak,' Karga boog zich, een teint roder nu, over het bed, rukte een stuk deken vanonder het matras en begon met driftige bewegingen het opnieuw in te stoppen, waarbij Wulf van de ene kant van het bed naar de andere kant draaide.

Tevreden trok Karga haar stoel weer naderbij, kruiste haar linkerbeen onder zich, schoof wat heen en weer, al rukkend aan de plooiën van haar rok, draaide zichzelf wat naar achteren zodat ze enigszins schuin voor Wulf kwam te zitten, kuchte wat en sprak erover dat ze een ruimte hadden waarin ze zich konden bezinnen op hun eigen geest, ze ervoeren deze reflectie als zeer nuttig en beschouwen het als een wezenlijk onderdeel van hun leven.

Wulf durfde zich amper te bewegen, een dergelijke stormwind in zijn kamer kon zijn moeder ook veroorzaken, die keren dat hij ziek te bed lag, nu was hij vooral onder de indruk van de persoonlijkheid van Karga, ondertussen warm wordend bij het aanschouwen van haar bekoorlijkheden terwijl hij een antwoord probeerde te bedenken op het feit, dat ze een ruimte tot hun beschikking hadden, dat ze zich konden concentreren op hun eigen geest.

'Wij doen ook zoiets, maar dan wat anders in de gebedsruimte,' zuchtte Wulf, hopelijk vond Karga zijn antwoord stoer genoeg, hij kon zich een zeker reflexief gedrag niet voorstellen, hij wist ook niet wat hij daarvan moest denken, zodra ze de gebedsruimte verlieten al schuifelend langs de koude kille banken, beschouwden de meesten van hen en dat wist hij wel heel zeker, het geheel niet anders dan een pauze in het dagelijkse bestaan, waarna de pet weer diep over de ogen werd getrokken.

'Je moet daar niet zo stoer over praten, die mensen vinden daar troost bij, ze ondervinden dat als een steuntje in de rug en je weet tenslotte ook niet hoe mensen zich voelen

wanneer ze een dergelijke bijeenkomst verlaten.' sprak Karga, al wriemelend aan haar haren zodat die in een klit dreigden te geraken.

Wulf haastte zich om haar hierin tegemoet te komen, het klonk hem niet onredelijk in de oren, bij sommige gelegenheden had hij zich toch bepaaldelijk enthousiast gevoeld. Hij knikte met zijn hoofd, schraapte even zijn keel en hernam met licht verheesde stem; 'ik heb al een lange reis achter de rug, tenminste zo voelt het wel, zeker als jij aangeeft dat jullie je verbazen, dat wij het zolang volhouden en dat brengt mij ertoe aan te nemen, dat mijn kameraden ook in een dergelijk kamertje zijn gehuisvest en mijn kameraden gaven me altijd het gevoel, dat ik met iets belangrijks bezig was.'

Karga maakte een wuivend gebaar met haar hand; 'over je kameraden komen we hier nu niet te spreken,' sprak ze wat kortaf en uit macht der gewoonte liet ze haar blik langs het beddengoed glijden.

'Voor jou zal het zwaard belangrijk zijn, maar voor ons is het niet meer dan een hersenspinsel voor anderen, wat we gewoon geneigd zijn serieus te nemen.'

'Ik heb met haar over Djorndal willen spreken, ik kan me toch niet herinneren dat ik hierover iets heb losgelaten,' dacht Wulf lichtelijk vertwijfeld, zich onmiddellijk afvragend wat haar volgende opmerking wel niet zou zijn. 'Meestal bestaan belangrijke opdrachten uit het terugvinden van verloren gegane zwaarden, hun symbolische waarde wordt hoe langer de zoektocht duurt steeds hoger.'

De toon van Karga duldde geen tegenspraak, het was duidelijk dat ze geen fiducia had in de wonderbaarlijkheid van een zwaard, wat haar betrof was een zwaard als Djorndal omgeven door een legende die slechts metaforische waarde had, daar deed niets toe of af, dat het zwaard door Odin uit de golven op het strand zou zijn geworpen, tenslotte moest de wonderbaarlijkheid van het zwaard ergens vandaan komen.

'Een zwaard zou toch gerechtigheid kunnen brengen,' schuchter als een schooljongen bracht Wulf het te berde.

Karga leunde wat achterover, tikte met haar vingers tegen een denkbeeldig voorwerp en keek Wulf tersluiks door haar oogwimpers aan.

'Als je wilt, kun je me de naam van het zwaard vertellen,' Karga schudde al sprekend haar haren en bracht ze opnieuw met een haarband bijeen, 'vaak heeft een verloren gegaan zwaard een naam, meestal is men dan geneigd de zoektocht in verhevigde mate voort te zetten, immers men bedenkt zich wat een dergelijk hervonden zwaard voor de gemeenschap zou kunnen betekenen.'

Al luisterend naar haar woorden, nam Wulf haar op en vond, dat ze er nog mooier uitzag wanneer haar haren loshangend langs haar gelaat vielen, de achterovergeslagen staart gaf haar weliswaar iets meer afstandelijks, tegelijkertijd kwam de rest van haar lichaam op een andere manier tot expressie.

Wulf knikte, zo minzaam mogelijk, op het moment was hij nog niet van plan de identiteit van het zwaard te onthullen, hij vond toch al dat Karga meer wist dan goed voor hem was.

Hij begon zich af te vragen hoeveel Karga eigenlijk wel wist, hij kreeg het akelige gevoel, dat op een of andere manier Karga een helderziende was of zou ze uit een andere bron haar kennis hebben geput.

Nu moest hij straks vertellen hoeveel het zwaard Djorndal voor hem betekende, dat de naam van het zwaard symbool stond, tenslotte had hij dat vernomen toen hij met de opdracht in het achterhoofd van huis was gegaan, voor gerechtigheid, om licht te brengen in duistere tijden en wanneer dat zwaard beschouwd moest worden als een wonderbaarlijk wapen, dan moest dat dan maar zo zijn, een gewoon zwaard dat in naam van de gerechtigheid werd meegevoerd volstond meestal niet, daar was het dan te gewoontjes voor.

Karga legde haar wijsvinger op haar lippen en maakte hem hiermee diets, dat hij verder niets hoefde te vertellen over Djorndal, immers zoals eerder al ter sprake gekomen was het doorzettingsvermogen van de groep hen opgevalen en hadden hun wachters het vermoeden gekregen, dat het

groepje reizigers vanwege een plotselinge flonkering een zwaard hadden meegedragen.

Het zwaard, dat Wulf met zich meevoerde bleek een kostbaar stuk te zijn, duidelijk was dat dit stuk werd ingezet om op jacht te gaan naar iets dat nog kostbaarder was.

De wachters hadden onderling gefluisterd, dat het weleens een groep Witte Vikings kon zijn en vervolgde Karga, groot was hun opluchting toen ze het groepje uiteindelijk gewaar werden en onmiddellijk wisten dat het een onschuldig stel reizigers was, waarvan ze al gauw het vermoeden kregen, dat ze met een bepaald doel op pad waren gegaan.

'En zo komen we te spreken over het doel van je tocht,' glimlachte Karga met een warme blik in haar ogen, een blik die Wulf inmiddels had leren waarderen.

Wulf, op zijn beurt, glimlachte schaapachtig terug, even voelde hij zich zover om over Djorndal te willen spreken, al gauw herinnerde hij zich het gebaar van Karga, met haar wijsvinger op haar lippen gedrukt, dat hij zou moeten beseffen, dat het niet om Djorndal ging maar over gerechtigheid.

Ze waren ondertussen zo vertrouwd met elkaar geworden, dat een ideaal als gerechtigheid goed tussen hen beiden kon worden besproken, en vertrouwd, dat voelde Wulf zich bij Karga al miste hij voor zijn gevoel de woorden om die vertrouwdheid te kunnen uitdrukken, hoe hoopte hij, dat ze zijn houding, wat hij aan woorden tekort kwam, voldoende zou vinden om vertrouwen in hem te stellen, want gedurende hun samenzijn was hij bij zichzelf een zekere onverschilligheid gewaar geworden omtrent het daadwerkelijke bestaan van Djorndal, zoiets kon alleen tevoorschijn komen uit een luchtigheid van het bestaan waarin belangrijke zaken konden vervliegen als slierten rook in de milde avondwind.

Wulf vond, dat hij zich in de stilte van het nachtelijk uur zich nog steeds kon vastklampen aan het bestaan van Djorndal, tenslotte waren er op dit punt indringende teksten genoeg, je kon toch niet zomaar verzinnen dat een zwaard uitgerust met wonderbaarlijke krachten uit de schuimende golven op het strand werd geworpen.